

Τὸ γοργοδιάβ' ἄλλοτινοῦ
κι ὄμορφου τόπου ξεδιπλώνει
τὸν κόσμον ὀνείρου θερινοῦ,
σὰν πιάνω τὸ τιμόνι.

Στ' ἀεροπλάνο μόνος μπαίνω,
καί, πέρ' ἀπ' τ' ἄστρα, στ' οὐρανοῦ
τὰ πλάτια τ' ἄβυθ' ἀνεβαίνω.
Κ' ἐλεύθερο νιώθω τὸ νοῦ
κι ἀξενιασιὰ πετούμενου,
κ' ἔτσι ἢ λαχτάρω μου μὲ ὑψώνει
στὴν ἀπλωσιὰ τοῦ Ἀληθινοῦ,
σὰν πιάνω τὸ τιμόνι.

Ψυχὴ! ὁ καημὸς τοῦ φωτεινοῦ
θανάτου μου Σὲ ἀπολυτρώνει,
κ' ἐλεύθερο νιώθω τὸ νοῦ
σὰν πιάνω τὸ τιμόνι.

